

imøde og se at faae Resultater frem, der dog nogenlunde kunne udtrykke de sælles Anskuelser, vilde vi komme til bedre og mere praktiske Resultater, end naar man næsten lægger an paa at stille de enkelte Spørgsmaal, der vise Forfjellen, saaledes op at den Smule Forfjelse, der findes, kommer frem næsten i sin største grelle Skarphed. Naar det ærede Medlem igjen kom tilbage til den Forblindelse, hvort faktisk og praktisk disse tre Love ere satte til hinanden, vilde de ærede Medlemmer paa Deres Pladser finde omdelt en Betænkning fra Landsstingsudvalget om Bygningsafgift. Sdet jeg kaster Blikket paa denne Betænkning, ser jeg strax — Noget, som ogsaa fremgaar ved at gjenlese Forhandlingerne i Landsstinget —, at man egentlig kunde være mest tilbøjelig til at lade denne Sag om Frihed for Bygningsafgift for de mindre Velhavende gaade i Kjøbstæder og paa Landet hvile; men, efterat Vedtagelsen af de to andre Lovforslag, nemlig om Brændevinsafgiften og Skibsafgiften, er sat i denne Forblindelse med Lovforslaget om Bygningsafgift, saa anbefaler Udvalget dog Sagens Fremme.

Finantsministeren. Jeg anser det vigtigste Punkt, som foreligger til Behandling her, at være det Spørgsmaal, som først blev fremhævet af den ærede Ordfører, idet han nemlig mente, at det vilde være tilstrækkeligt at vedtage Mindretallets Ændringsforslag, for at det Maal kunde opnaas at give Regjeringen Erstatning for det Tab, der lides ved de to andre Skattelove, som dette Thing interesserer sig for. Den ærede Ordfører støttede sin Bedømmelse af dette Spørgsmaal fornemmelig paa to Punkter; det første var dette: Han mente, at, da Skibsafgiftsloven for den udenrigske Skibsfarts Bedkommende først træder i Kraft den 1ste April 1873, vil det være tilstrækkeligt, naar der gives Finantsministeren Erstatning for det Tab i Indtægt, der kommer i Finantsaaret 1872—73, og denne Betragtning blev videre udført af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Striber), som mente, at det dog var en aldeles urimelig Forudsætning, at en Rigsdag skulde

komme sammen, som ikke vilde bevilge de Penge, som ere fornødne til Statshusholdningen. Jeg svarer hertil, mine Herrer, at denne Sætning vil jeg ingenlunde bestride i dens Almindelighed. Jeg forudsætter, at der hos alle Medlemmer af denne Rigsdag saavel som af enhver følgende er en stor Tilbøjelighed til at erkjende Rigtigheden af den Grundsætning, at Rigsdagen bør bevilge de fornødne Midler til Stats tjenestens Udførelse. Men Sagen er den, at en længere Erfaring har lært mig, at denne theoretisk saa meget rigtige Sætning i sin praktiske Udførelse liden adskillige Indskrænkninger, idet det nemlig bliver temmelig tydeligt, at naar man kommer til at forhandle om de Skattepaalæg, hvortgjennem der skal gives Erstatning for et lidt Tab, er der nogle Medlemmer, som foretrække een Maade, og som paa ingen Maade kunne finde sig i nogen anden Maade, og andre, som foretrække en anden Maade, og som paa ingen Maade kunne finde sig i nogen anden end denne. Saaledes kommer der let gennem de forskellige Meningers Brydninger, eftersom der undertiden kan være tre til fire forskellige Anskuelser, der komme frem, lutter Minoriteter ud for enhver af disse Anskuelser, og Totalresultatet deraf bliver altsaa det, at man slet ingen Erstatning faar. Jeg har i nærværende Session flere Gange haft Leilighed til praktisk at oplyse Spørgsmaalet om, hvorledes det gaar til ved saadanne Leiligheder. Af den anførte Grund er det af allerstørste Vigtighed for en ordnet Finantsstyrelse, at der gives faste Regler, som ere uafhængige af aarlige Bevillinger, og igjennem hvilke Statens Fornødenheder i alt Besæntligt tilfredsstilles, saaledes at der altsaa skal jeregne Omstændigheder til, for at man skal gaa til at søge ekstraordinære Indtægter. Jeg maa derfor vedblive min Paastand om, at naar de Herrer vilde give Finantsministeren Erstatning for det Tab, der lides ved de andre Lovforslags Vedtagelse, maa De votere denne Erstatning samtidig med, at De vedtage disse andre Lovforslag. Ellers kan han ikke føle sig betrygget i denne Sag. — Den ærede Ordfører gik dernæst over til en Betragtning af, hvorvidt den Paastand kunde anses for rigtig, at man ved den Forhøvelse i den nuvæ-